

ת"פ 16557/10/14 - מדינת ישראל נגד אברהם תם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16557-10-14 מדינת ישראל נ' תם(עציר)

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם תם (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 4.10.14, פצע הנאשם באמצעות מברג את אליעזר שמאיילוב, בכך שדקר אותו פעמיים ברגלו הימנית וכתוצאה מכך נגרמו לו שני חתכים אשר הצריכו תפירה. הנאשם הודה במעשים והוסיף כי הנסיבות אשר הובילו לביצוע העבירה הן איום של המתלונן כי ישליך את הנאשם מהגג וכן כי המתלונן בייש אותו ברבים. המאשימה הסתפקה בהודאה זו ולא ביקשה לקבוע את התיק לשמיעת ראיות.

3. ב"כ הנאשם ביקש לקבל תסקיר בעניינו של הנאשם וזאת מאחר שהוא צעיר נעדר עבר פלילי. המאשימה לא התנגדה לכך והשאירה את הדבר לשיקול דעת בית המשפט. בנסיבות אלה הורתי על קבלת תסקיר בעניינו של הנאשם.

תסקיר שירות מבחן

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 30.12.14, עולה כי הנאשם בן 24, רווק, אשר טרם מעצרו התגורר בישיבה חרדית, "ישיבת התפוצות" בירושלים וזאת במשך כ- 6 שנים. הנאשם נעצר ביום ביצוע העבירה, שוחרר למעצר בית בבית הוריו בירושלים, אולם כעבור 10 ימים, לבקשתו, הוחזר לבית המעצר והוא שוהה במעצר מאז יום 22.10.14.

5. קצינת המבחן מסרה כי הנאשם השלים 8 שנות לימוד, עבר להתגורר בישיבה תיכונית ובהמשך עבר להתגורר בישיבת התפוצות, שם גם בוצעה העבירה הנוכחית. משיחה עם ראש הישיבה עולה כי הנאשם אינו לומד בישיבה אלא מתגורר שם בתמורה לביצוע עבודות אחזקה. עוד מסר ראש הישיבה לקצינת המבחן כי הנאשם בחור מופנם

ושקט, ללא בעיות התנהגות או גילויי אלימות.

6. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי לאורך השנים הוא סובל מחרדות וקשיים חברתיים והוא אף נוטל תרופות המסייעות לו בהפחתת החרדה. לדבריו, טרם מעצרו פנה לאבחון ולטיפול פסיכולוגי. הנאשם מסר לקצינת המבחן את שם המרפאה בה טופל, אולם למרות ניסיונותיה להשיג פרטים אודותיה, היא לא הצליחה בכך.

7. קצינת המבחן שוחחה עם אמו של הנאשם אשר מסרה כי הנאשם אינו מתגורר בביתם מזה שנים. המשפחה מסתייעת בעובדת סוציאלית מטעם עמותה ומשיחה עמה עולה כי לנאשם צרכים מיוחדים והוא אינו יכול לשוב ולהתגורר בבית המשפחה. קצינת המבחן אף שוחחה עם העובדת הסוציאלית של בית המעצר ומדבריה עולה כי הנאשם מוגדר כעצור בהשגחה בשל מצוקה נפשית וקשיי השתלבות חברתיים. עוד הוסיפה העובדת הסוציאלית כי הנאשם מטופל תרופתית ומצבו יציב והוא נדרש לטיפול ותמיכה.

8. אשר לביצוע העבירה, הנאשם מסר לקצינת המבחן כי המעשה נעשה בתגובה להלבנת פניו ברבים, כדי להשיב את כבודו. הנאשם לקח אחריות למעשיו, הבין את חומרתם והצר על הפגיעה במתלונן.

9. אשר להערכת הסיכון, קצינת המבחן סברה כי רמת הסיכון שהנאשם יהיה מעורב בהתנהגות אלימה בעתיד, נמוכה, ואם הנאשם ינקוט באלימות, תוצאותיה יהיו נמוכות אף הן. קצינת המבחן סברה שלמרות חומרת העבירה והעובדה שהייתה מתוכננת ולמרות שהנאשם נעדר מערכות תמיכה, מאחר שמדובר בנאשם ללא עבר פלילי, המעצר השפיע עליו באופן מרתיע וכך גם ההליך המשפטי, והוא מעוניין בשיקום ובסיוע טיפולי ולכן פחת הסיכוי להישנות התנהגות דומה בעתיד.

10. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם לא היה מעוניין בקבלת סל שיקום במסגרת מרפאה לבריאות הנפש. הנאשם אף לא היה מעוניין בכל מעורבות של שירות מבחן או סיוע מוסדי אחר. הנאשם טען בפניה כי הוא יפנה בכוחות עצמו למרפאה באזור מגוריו לשם קבלת טיפול פסיכולוגי מעמיק.

11. סוף דבר- לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי, קבלת האחריות גילויי אמפטיה למתלונן ולפגיעתו, בהתחשב במצבו הנפשי והמשפחתי המורכב של הנאשם, מאחר שלהערכתה פחת הסיכון להישנות התנהגות בעייתית, וההליך המשפטי היווה לנאשם גורם מרתיע, המליצה קצינת המבחן כי בית המשפט יסתפק בימי מעצרו של הנאשם וכן במאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים

12. ב"כ המאשימה מסר כי הנאשם יליד 1990, ללא עבר פלילי. מעשיו, כפי שבאים לידי ביטוי בכתב האישום, מעידים על רמת מסוכנות גבוהה, שכן מדובר באירוע שהתרחש במקום ציבורי לעיני כל, תוך שימוש בנשק קר ותכנון מוקדם ומדובר בשתי דקירות והכל על רקע סכסוך קודם בינו ובין נפגע העבירה. ב"כ המאשימה טען כי על בית המשפט

להעביר מסר מרתיע וזאת כדי לשרש שימוש באלימות לפתרון סכסוכים. ב"כ המאשימה סבר כי מתחם העונש ההולם הוא בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר וביקש מבית המשפט להטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי שלא יפחת מסך 3,000 ₪ וכן קנס כספי.

13. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בנסיבותיו הלא פשוטות של הנאשם המפורטות בתסקיר, בכך שלקח אחריות למעשיו בהזדמנות ראשונה, עוד בשלב המעצר, בכך שהוא מגלה אמפטיה לנפגע העבירה, שיתף פעולה באופן מלא עם הרשויות, עוד בשלב החקירה והוא מתחרט חרטה מלאה על המעשה. ב"כ הנאשם הדגיש כי המעצר היה חוויה מטלטלת לנאשם, וגם משפחתו נפגעה מכך.

14. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם בן 25, ללא עבר פלילי, ולכן הדבר מלמד על כך שאין לו סף גירוי גבוה לאלימות. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בנסיבות שהובילו לביצוע העבירה והם איומים שיזרק מהגג והעובדה שבויש ברבים, ומאחר שהנאשם סובל מחרדות הוא הגיב כפי שהגיב.

15. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר אשר ירוצה בעבודות שירות והציג פסיקה לתמיכה בטענותיו. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציין ב"כ הנאשם כי מדובר בחתכים שהצריכו תפירה בלבד, כך שלא נגרם נזק חמור למתלונן. עוד ציין כי החתכים לא נגרמו באמצעות סכין אלא באמצעות מברג שפוטנציאל הסיכון ממנו נמוך יותר. לדידו מאחר שהנאשם כבר שווה במעצר חודשיים ניתן להסתפק בימי מעצרו, שכן אלמלא רצה הנאשם לשוב לבית המעצר, ניתן היה לשקול הטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות וזאת מטעמי שיקום.

16. הנאשם בדברו האחרון מסר כי המעצר היה קשה לו, הוא הפנים את הפסול במעשיו. הנאשם הוסיף כי בבית המעצר הוא למד לחיות עם אנשים קשים והבין שניתן ליצור קשר עם בני אדם בדרך אחרת. הנאשם הבהיר כי עשה את המעשה מאחר שנבהל וכיום קל לו יותר להתמודד עם אירוע כזה והוא יגיב באופן שונה למצב חרדה בעתיד.

מתחם העונש ההולם

17. על פי תיקון 113 לחוק העונשין העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בסעיף 40ג(א) נקבע: **"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט."**

18. בית המשפט העליון עמד לא אחת, על התופעה של פתרון סכסוכים באמצעים אלימים ובין היתר, באמצעות שימוש בנשק קר, וקבע כי על בתי המשפט לסייע במלחמה בתופעה זו, וזאת כדי לעקרה מן השורש באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה.

מעשים מסוג המעשה אותו ביצע הנאשם פוגעים בערך המוגן של שלמות הגוף ובתחושת הביטחון של הציבור. הנאשם לא היסס לפתור את הסכסוך שהיה לו עם המתלונן באמצעות נשק קר ופעל תוך תכנון מוקדם, הצטייד מבעוד מועד במברג, דקר את המתלונן פעמיים ברגלו ויכול היה לפגוע בכלי הדם ברגלו של המתלונן, וכתוצאה ממעשיו נגרמו למתלונן חתכים שהצריכו תפירה. מנגד הנאשם הצטייד במברג ולא בסכין, שפוטנציאל הנזק ממנו נמוך יותר. הנאשם כיוון לפלג גופו התחתון של המתלונן והסיכון לפגיעה חמורה נמוך יותר. הנאשם עשה את המעשה לאחר קנטור ואיום מצדו של המתלונן.

19. סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשע הנאשם מלמדת על טווח ענישה רחב הנע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד למספר שנות מאסר. (ר' למשל ת.פ. 32335-04-11, ת.פ. 32335-04-11, 3382-09 (שלום ת"א), ת.פ. 1224/01 (מחוזי ירושלים), ע"פ 3753/12, ע"פ 7924/05, ע"פ 5024/12, בת.פ. 6009-06-12). בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם, אכן הוטלו עונשי עבודות שירות בנסיבות חמורות יותר, אך בתי המשפט ציינו כי מדובר בחריגה מהענישה המקובלת מטעמי שיקום, וזאת לאחר שהנאשמים החלו בהליך טיפולי והיו במעקב של שירות המבחן.

20. אני סבורה כי בנסיבות אלה מתחם העונש ההולם הוא בין 4 חודשי מאסר ועד ל-18 חודשי מאסר.

העונש המתאים

21. אשקול לקולא את גילו הצעיר של הנאשם, את הקשיים החברתיים והרגשיים מהם סובל הנאשם, את נסיבותיו האישיות הלא פשוטות של הנאשם, וכן כי זהו מאסרו הראשון וכי זו הרשעתו הראשונה בפלילים. עוד אשקול לקולא כי הנאשם לקח אחריות למעשיו כבר בעת חקירתו ולאחר שהוגש נגדו כתב האישום, הודה מיד עוד בהליך המעצר ובכך חסך זמן שיפוטי משמעותי, הנאשם הבין את חומרת מעשיו, הביע חרטה כנה וחש אמפטיה כלפי המתלונן. קצינת המבחן הדגישה כי ההליך הפלילי הציב לנאשם גבולות ברורים והנאשם אישר דברים אלו בפני. כמו כן מצאה קצינת המבחן כי המסוכנות הנלמדת מהנאשם היא נמוכה.

22. למרות רצונו של הנאשם לפנות באופן עצמאי לטיפול לאחר שחרורו מהמעצר, ספק אם ניתן להסתמך על דבריו, שכן הוא מסר לקצינת המבחן כי טופל טרם מעצרו במקום שקצינת המבחן לא הצליחה לאתר ולא הוצגו לי כל מסמכים לביסוס אמיתות טענות אלה. הנאשם סרב לכל אפיק טיפולי אותו הציעה קצינת המבחן, כך שלמעשה אין כיום אפיק שיקומי בעניינו של הנאשם ועל כן יש חשש שישוּב לבצע עבירה דומה אם יקלע לקונפליקט נוסף.

23. בתי המשפט חזרו וקבעו בפסיקתם כי יש להיאבק בנגע האלימות שפשה בחברה הישראלית ולעקרו מן השורש באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה. בהקשר זה יפים דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן**, בפס' 21 לפסה"ד (10.11.2009):

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר ... יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד

מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

ועוד קבע בית המשפט העליון כי:

"כאמור, בסוג העבירות בהן הורשע המערער חייבת להינתן הבכורה לצורכי הרתעה ולשיקולי הגנה על הציבור. התפשטות נגע האלימות מחייבת העברת מסר ברור ונחרץ המוליד את הצורך בענישה מחמירה. על כן, לעיתים לא יהיה בנכונותו וברצונו של העבריין להשתקם, כשלעצמם, כדי להצדיק הקלה בעונשו..." (ע"פ 4383/07 אבו פנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.9.2007).

24. מכאן שיש במקרה זה לתת משקל משמעותי לשיקולי גמול, הגנה על הציבור והרתעה הן של הנאשם והן של הרבים. יחד עם זאת אדגיש כי בית המשפט לא מיצה עם הנאשם את מלוא חומרת הדין נוכח גילו הצעיר, נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הנפשי הלא פשוט, לקיחת האחריות והפנמת הפסול שבמעשיו.

25. אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 6 חודשי מאסר ויום אשר ירצו מיום מעצרו 22.10.14.

עוד ינוכו ימי מעצרו של הנאשם 4.10.14-12.10.14.

ב. 8 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו, על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו, על כל עבירת אלימות מסוג עוון, למעט תגרה.

ד. פיצוי למתלונן (עד תביעה מספר 2) בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מאחד לחודש שלאחר שחרורו ממאסר ובכל אחד לחודש שלאחריו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ה, 12 ינואר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם